

ตอนที่ ๒๔

แผนเดินทาง

๒ วันถัดมา

พวกเด็ก ๆ ช่วยเฒ่าทะเลเชื่อมสะพาน เป็นการตอบแทนน้ำใจของเขา และการสร้างสัมพันธภาพใหม่ที่ดี ในระหว่างพวกเขาตนเอง แม้ว่าเด็กทั้ง ๕ คน จะมีพื้นฐานทางครอบครัวแตกต่างกัน แต่มีอยู่สิ่งหนึ่ง ที่เป็นความขาดพร่องร่วมกัน นั่นคือ พ่อกับแม่ ที่พวกเขาจากมา หรือไม่ก็ทิ้งพวกเขาไป สังข์คิดถึงแม่กับหอมเปลง ซึ่งทุกวันนี้จะนั่งล้อมวงกินข้าวพร้อมหน้ากัน ก่อนนอนหอมจะเล่านิทานให้ฟังเสมอ โสณน้อย แม้จะรู้สึกว่พ่อขึ้นมา ชับได้เธออยู่บ่อยๆ แต่แม่เลี้ยงดีกับเธอเหลือเกิน เอื้อย ยังมีความหวังว่าจะได้พบแม่ที่แท้ ส่วนสองพี่น้อง สิ้นสมุทร สุดสาคร คิดว่าพ่อของพวกเขา อาจจะติดอยู่ที่เกาะใดเกาะหนึ่งกลางทะเลก็ได้ การร่วมกิจกรรมครั้งนี้ ก่อให้เกิดโอกาสอันสวยงามและเหมาะสม ที่จะแสดงให้เห็นว่า พวกเขา ต่างมีหัวใจและความมุ่งมั่นอันเดียวกัน

“สังข์ เธอจะอยู่ที่นี้อีกนานไหม?” เค็ย เป็น
ฝ่ายถามขึ้นก่อน ระหว่างส่งกระตักน้ำดื่มให้สังข์

“ยังไม่รู้”

“แต่เราคิดถึงแม่จังเลย” เค็ย บ่นเศร้าๆ
แล้วหันไปถาม ความคิดของเจ้าถิ่นบ้าง “แล้ว
สมุทระละ คิดยังไงกับพ่อแม่? เธอคงไม่ต้องคิด
อะไรมากสินะ เพราะเธอยังมีป้า คอยดูแล”

สินสมุทระ ตอกตะปูลงไป ก่อนตอบว่า
“ประเดี๋ยวก พ่อกับแม่ ก็กลับ”

“แต่เราก็รอมมาหลายปีแล้วนะ เขาคงไม่กลับ
มาแล้วละ” สุคนธาคร พุด “พ่ออาจจะติดอยู่บน
เกาะที่ไหนสักแห่งก็ได้”

“แล้วเธอ ไม่คิดจะออกตามหาเหรอ?” เค็ย
ถาม

“ไม่รู้จะไปยังไง”

“มันต้องมีวิธีสิ” สังข์ พุดขึ้น

ตั้งแต่พ่อแม่หายไป ไม่มีใครพูดถึงเรื่องนี้
จนกระทั่งได้ยินคำว่า มันต้องมีวิธีสิ ไซ้! มันต้องมี
วิธีคำพูดของเพื่อนใหม่ มันได้จุดประกายความคิด
ให้แก่สินสมุทระ เขาไม่อยากจะรออีกต่อไป เขาก็คิดไว้

เหมือนกันว่า ลักวันหนึ่ง เขาจะพาน้องชาย
ออกไปตามหาพ่อกับแม่เช่นกัน แต่ไม่คิดว่า มันจะ
เริ่มเร็วอย่างนี้ ... หลังซ่อมสะพานเสร็จ พวก
เด็ก ๆ พวกกันไปปรึกษาเต่าทะเล แทนที่เขาจะเห็น
ดีด้วย แต่กลับถูกคัดค้านอย่างรุนแรง

“พวกเขาจะบ้าอะไร! การออกทะเล ไม่ใช่เรื่อง
ของเด็ก ๆ พวกเขาคิดว่ามันง่ายอย่างนั้นอะ
ทะเลมันอันตรายยิ่งกว่าบนบกอีกเป็นร้อยเท่า”

จริงของตาเต่าทะเล ทะเลเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่
สำหรับเด็ก ๆ นักท่องทะเลที่เป็นผู้ใหญ่ หลายคนก็
ยังเอาตัวไม่รอดเลย บางคนบาดเจ็บกลับมา บาง
คนสูญหาย เหมือนกับพ่อและแม่ของพวกเขา ไม่รู้
ว่าความคิดบ้า ๆ ที่จะพากันออกไปตายกลางทะเล
เป็นความคิดของใคร มันเกิดแวบขึ้นมาในสมอง
เกือบจะพร้อม ๆ กัน พวกเด็ก ๆ ต่างก็หันหน้า
ไม่กล้าสบตาตาเต่า ... แต่แล้ว

“แล้วจะให้พวกเราอยู่กับตา อย่างนี้ตลอดไป
อย่างนั้นหรือ” เค็ยพูด น้ำตาเริ่มคลอเบา “หนู
คิดถึงแม่ พวกหนูเลี้ยงชีวิต ลำบากมาก ๆ มาก เพื่อ
จะได้พบแม่ แต่พอมาวันนี้ จะให้หนูเลิกตามอย่าง
นี้หรือ”

โสนน้อย เห็นด้วย จึงพูดขึ้นมาบ้าง “นะตา
นะนะ ช่วยพวกหนูด้วยเถอะ แม่เขาตีกับโสนน้อย
มาตลอด และก็มีหนูคนเดียว ถ้าขาดหนูไป แล้ว
ใครจะเลี้ยงดูพ่อกับแม่ล่ะ”

ตาเฒ่านิ่ง สุกสาครฉวยโอกาส พูดสนับสนุน
ทันที

“จริงๆ นะ ถ้าพวกเราไม่มีพ่อกับแม่ ป่านนี้ก็
ตายกันไปหมดแล้ว พ่อของเรา อาจจะมีชีวิต
อยู่ก็ได้ เราตกลงกับพี่สมุทรแล้วว่า จะออกตาม
หากัน ถ้าไม่ใช่วันนี้ ก็ต้องมีสักวันนั้นแหละ”

“ตา พวกเราคุยกันแล้ว—” สังข์ สรุป แต่ตา
เฒ่ายกมือป้อง แล้วพูดสวนขึ้น

“พวกเธอฟังให้ดีนะ ทะเลไม่ใช่ของเล่น ถ้า
พวกเธอออกไปตอนนี้ จะไม่มีใครรอดกลับมา
แม้แต่คนเดียว พวกเธอจะไปกันยังไง เตรียม
สิ่งของไว้แค่ไหน มีจุดหมายรึยัง เพียงแค่รำว้อ
ว่าจะไป หรือมีความกล้าบ้าบิ่นอย่างไรสติยังคิด
แล้วก็จะออกทะเลไปได้ง่ายๆ ยังงั้นรึ? ไม่มีเหตุผล
เพียงพอเอาซะเลย”

“หมายความว่า พวกเรา ไม่มีโอกาสเลยยัง
งั้นหรือ?” สิ้นสมุทร ตัดพ้อ “ถ้ารอให้พวกเราโต

กันก่อน มันอาจจะสายเกินไปก็ได้ พ่อกับแม่คงตายก่อนที่เราจะหาเจอ ... ไม่มีวิธีอื่นเลยรึ?”

“เด็กหนอเด็ก” เฒ่าทะเล บ่นกับตัวเอง ก่อนจะเปรยขึ้นว่า “มันก็ไม่ใช่ว่าจะหมดหนทางซะทีเดียวหรอก นอกเสียจากว่า ...” ตาเฒ่าหยุดถอนหายใจครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพูดต่อ

“นอกเสียจากว่า พวกเขาจะหาเรือ เสบียงอาหาร แล้วก็แผนที่ รวมทั้งต้นหนขับเรือ”

“พ่อ ... พ่อมีเรือสำเภา” สุคตสาร ยื่นข้อเสนอแรก

“ผมจะเป็นต้นหนเรือเอง พ่อเคยสอนไว้” สิบสมุทร อาสา

เด็กคนอื่นๆ ได้ที่ จึงยื่นข้อเสนอเป็นการใหญ่

“พวกเราสามคน เคยสู้กับปีศาจมาแล้ว” โสณน้อย พูด “สิ่งๆ เหนือจินตการใช้อาวุธทุกอย่างไม่ใช่เหรอ? ... สารคร เธอก็ไม่เคยกลัวทะเลใช่ไหม? ปลาทองตัวยังว่ายนำลู่เธอไม่ได้เลย”

เด็กทั้ง ๕ คน ต่างยืนยันพร้อมกันแข็งขัน เฒ่าทะเลหนึ่งจึง ไม่กล้าพูดคัดค้านอะไรออกไป เพราะเห็นว่านี่คือความใจกล้าเด็ดเดี่ยวของพวกเขา

เขา และอีกอย่าง แม้พวกเขาจะเป็นเด็ก แต่กลับมีประสบการณ์ การต่อสู้เอาตัวรอดมาเป็นอย่างดี เพียงแต่มันยังไม่ถึงเวลา

“ยังไงเสีย พวกเธอก็ยังไม่พร้อม ที่จะออกทะเลในเวลา” เฒ่าทะเล ประมวลสรุปข้อเสนอ เหตุผล และความเป็นไปได้

“หมายความว่า ตาจะช่วยพวกหนูใช่ไหม?”
สังข์ ถามเค้นเอาความจริงจากตาเฒ่า

“มันขึ้นอยู่กับพวกเธอต่างหากเล่า”

เฒ่าทะเล ทำท่าโคลงศีรษะ และยิ้มที่ริมฝีปากน้อยๆ พวกเด็กๆ ได้เฮกันยกใหญ่ เหมือนกำลังเริ่มงานฉลองความสำเร็จ แต่เป็นความสำเร็จที่ไม่อาจเปิดเผยให้คนอื่นรู้ได้ ส่วนเฒ่าทะเลเอง ก็คิดในใจว่า มันคงถึงเวลาแล้ว ที่ต้องเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงเช่นกัน

วันถัดมา พวกเขาประชุมกัน ที่บ้านของเฒ่าทะเลเหมือนเช่นเคย โจทย์ข้อใหญ่ข้อแรกก็คือ จะเอาเรือสำเภานั้นมาได้ยังไง และถ้าได้มันมาแล้ว ค่าซ่อมจะหาได้จากที่ไหน ส่วนปัญหาอื่นๆ ดูเหมือนว่า จะมีคู่ทางแก้ไขไว้แล้ว

เฒ่าทะเล รวบรวมเงินก้อนหนึ่งที่ตนสะสมไว้ ครั้นจะเก็บเอาไว้ต่อไป ก็ไม่มีประโยชน์ เพราะอยู่คนเดียว ญาติก็ไม่มี ตายไปเงินก็ใช้ไม่ได้ อยู่ดี ปล่อยให้ตาเฒ่าเอาเหล็กไหลที่เหลือ ไปขายได้เงิน มาไม่น้อย

ตามแผนที่วางไว้ เฒ่าทะเล จะหากบิณฑบาตไปซื้อเรือ ลำภา ของพ่อของสินสมุทร พวกเขาคงจะขายไม่ แพง เพราะไม่ได้ใช้มานานแล้ว ถ้าตกลงซื้อขาย กันได้ ก็จะลากเอาไปซ่อมในสถานที่ ที่พวกเขาเตรียมไว้ และเมื่อซ่อมเสร็จ พวกเขาต้องเข้า ห้องเรียน และฝึกฝนการใช้ชีวิตบนเรือ ก่อนจะ แล่นเรือออกทะเลไป

ตอนสายๆ ของวันหนึ่ง ลูกของสินสมุทรและ คนงาน กำลังเก็บและซ่อมแซมอวน มีสินสมุทร กับสุคตสาร ช่วยงานอยู่ข้างๆ บ้าของเขาลงมาดู ความเรียบร้อย มีชายชาวเล ๒ คน รูปร่าง ค่อนข้างหนา เดินเข้ามาหา บ้ามองพวกเขาด้วย สายตาที่ไม่ค่อยไว้วางใจ แม้เขาสองคนจะแต่งตัว ดี เพราะเป็นคนแปลกหน้า บ้าจึงต้องถามกันไว้ ก่อน

“มีธุระไรกะฉัน?”

“ชายเรื่อนี้ใหม่?” ชายคนหนึ่ง ถามขึ้น

“ไม่ชาย ไม่ชายเรื่อของฉัน”

“เรื่อของใคร?”

“ของน้องเขย” บ้าตอบ แล้วหันหน้า ชี้มือไป
ที่สินสมุทรกับสุตสาคร “นั่น ลูกชายของเขา”

“ลูกชายของเขา จะชายเรื่อนี้ใหม่?”

สินสมุทร สุตสาคร เดินมาต่ออรองเจอร์จาว่าจะ
ขายให้ แต่เขาให้ราคาต่ำเกินไป บ้าของเขาจึงไม่
ยอม แต่สินสมุทรมอมตกลง บ้าไม่พอใจ และบอก
ว่าจะไม่ให้หลานชายขาย ขายสองคนจึงขึ้นราคา
ให้อีก เล็กน้อย สินสมุทรตกลงขาย เขาขอ
วางเงินมัดจำไว้ก่อนครั้งหนึ่ง เป็นอันว่าสัญญาตก
ซื้อชายเรื่อสำเนา สำเร็จ เมื่อชายสองคนกลับไป
แล้ว บ้าจึงบ่นสินสมุทรเป็นการใหญ่

“จะบ้าเรื่อะ ถ้าพ่อกลับมา ไร่เรื่อบ้านนั้นหายไป
จะว่ายังไงห่า?”

“พ่อไม่กลับมาแล้ว” สินสมุทร ตอบอย่าง
เกรงใจ

“เออ มันไม่กลับมาที่ดีสิ” บ้า ประชด

หลายวันถัดมา บ้ากับลุงไปค้างคืนที่ต่าง
อำเภอ ปล่อยให้หลานชายสองคนเฝ้าบ้าน ตก
กลางคืน ดินสมุทรส่งสัญญาณให้ชายที่มาซื้อเรือ
มาลากขนเอาเรือลำเก่าไป

เรือถูกลากพาไปส่งยังที่นัดหมายท้ายเกาะลับ

บ้ากับลุงกลับมา ไม่เห็นเรือลำเก่า ดินสมุทรก็
ถูกดูตัวอย่างรุนแรง ว่าเป็นเด็กเหลวไหล ไม่
รับผิดชอบ ปล่อยให้เขาเอาเรือไป ดินสมุทรแกลัง
ทำเป็นโง่ว่า เงินที่เหลือเขาจะตามมาจ่ายให้ที่หลัง
บ้าก็เลยเตือนเตือน ที่หลานชายเลียที่เขาไปเลีย
แล้ว

“แกคิดว่า พ่อแยกเรือนั้นให้แล้ว นี่จะทำ
อะไรที่ทำอย่างงั้นรี ให้เรือเขาไปได้ยังไง เงินก็ได้ไม่
ครบ เด็กหนอเด็ก ถ้าพ่อแกกลับมา ก็พูดกะเขา
เองก็แล้วกัน ฉันไม่อยากยุ่งด้วยแล้ว”

ดินสมุทรรีบสุดสสาร ไม่ตอบโต้ใดๆ สู้เงียบไว้
จะดีที่สุด บ้าทำท่าฮึดฮัดอยู่ครู่หนึ่ง แต่ดูเหมือนคิด
อะไรได้บางอย่าง จึงพูดบ่นพึมพำกับตัวเอง

“ฮึ! จะว่าไปก็ดีเหมือนกัน เอาไว้มันก็เกะกะ
บ้าน มันจะถูกขนไป หรือถูกขโมยไปที่ช่างหัวมัน
นี่ยังดีนะ ยังได้ค่ามัดจำมาบ้าง”

บ้ายกเหตุผลเข้าข้างตัวเอง แต่สองพี่น้อง
กลับรู้สึกดีใจ ที่บ้ายคิดอย่างนั้น เพราะตนเองก็มี
ส่วนรู้เห็นเป็นใจ กับการซื้อขายเรือแบบโง่เง่าใน
ครั้งนี้

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒๔ บทเรียนบนเรือรบ
กลับไปที เว็บบทเรียน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>